

CYLAW

[Έρευνα](#) - [Κατάλογος Αποφάσεων Πρωτόδικων Δικαστηρίων](#) - [Εμφάνιση Αναφορών \(Noteur on\)](#) - [Αφαίρεση Υπογραμμίσεων](#)

ECLI:CY:EDLEM:2018:A375

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Λ. Μουγή, Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης: 201/14

ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΝΟΜΟ ΚΕΦ. 113, Άρθρα 209, 211 (3), 211(στ), 212(α), 212(γ),
213 και 214

ΚΑΙ

ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ _____ LIMITED

Ημερομηνία: 27 Σεπτεμβρίου, 2018

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για Αιτητές: κα. Μ. Τζιούτ

Για Καθ' ης η αίτηση: κος Α. Χαραλάμπους

Για Ενδιαφερόμενο μέρος: κα. Χ'Πιερή

ΑΠΟΦΑΣΗ

Οι Αιτητές _____ LIMITED με την αίτηση τους ημερ. 11.4.14 αιτούνται την έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της καθ' ης η αίτηση εταιρείας _____ LIMITED.

Στην αίτηση τους οι αιτητές αναφέρουν ότι η καθ' ης η αίτηση είναι εταιρεία εγγεγραμμένη στην Δημοκρατία με το εγγεγραμμένο γραφείο τους να βρίσκεται στην οδό Γεωργίου Α'127 [REDACTED] Γερμασόγεια 4048 στη Λεμεσό, με διευθυντή τον XXXXX Αποστόλου και γραμματέα την [REDACTED]. Είναι η θέση των αιτητών ότι περί τα έτη 2004-2010 η καθ' ης η αίτηση συμφώνησε να λάβει από τους αιτητές έναντι συμφωνημένης και/ή εύλογης αμοιβής ανάμεσα σε άλλα, διάφορες ελεγκτικές ή και λογιστικές υπηρεσίες όπως υπηρεσίες προετοιμασίας και ελέγχου των οικονομικών καταστάσεων της εταιρείας, υποβολής εντύπου επιστροφής φόρου εισοδήματος και συμβουλευτικές

υπηρεσίες για φορολογικά θέματα. Προς τούτο και κατά τις ημερομηνίες 29/9/08, 31/3/09, 30/6/09, 31/12/09, 17/6/10, 17.11.10 και 19/11/10, οι αιτητές εξέδωσαν τις αντίστοιχες χρεωστικές σημειώσεις με αριθμούς DT508545, DT510205, DT510837, DT510839, DT510840, DT512453, DT513598, DT51476 και DT514802 που αφορούν την αμοιβή τους και που συμποσούνται στις €89.948,87. Η καθ' ης η αίτηση και παρά την ύπαρξη του εν λόγω ποσού, αρνήθηκε, αμέλησε και δεν εξόφλησε τα οφειλόμενα προς την αιτήτρια. Στις 3.10.13 επέδωσαν στην καθ' ης η αίτηση, παραδίδοντας στον διευθυντή της XXXXX Αποστόλου, γραπτή απαίτηση ημερ. 2.7.13 απαιτώντας την καταβολή του οφειλόμενου ποσού των €89.948,87 εντός 21 ημερών από την ημερομηνία παράδοσης της γραπτής απαίτησης. Η Καθ' ης η αίτηση δεν εξόφλησε την οφειλή της με αποτέλεσμα το ποσό να παραμένει απλήρωτο και χωρίς αυτό να έχει αμφισβητηθεί με αποτέλεσμα οι αιτητές να ζητούν την έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της εταιρείας.

Η αίτηση έχει σαν βάση της τα άρθρα 203(1)(α), (2), 209, 211(ε), 212(α), 213, 214, 216, 217, 219 και 221 του Περί Εταιρειών Νόμου. 113 καθώς και τους Περί Εταιρειών Κανονισμούς και υποστηρίζεται από την Ένορκη Δήλωση του Γεώργιου Γεωργίου ενός εκ των διευθυντών του τμήματος Ελεγκτικών Υπηρεσιών της αιτήτριας εταιρείας.

Η Καθ' ης η αίτηση εταιρεία καταχώρισε ένσταση στην αίτηση προβάλλοντας τους ακόλουθους συγκεκριμένους λόγους:

Οι συγκεκριμένοι λόγοι της ένστασης είναι οι ακόλουθοι:

1. Δεν τηρούνται και/ή έχουν ικανοποιηθεί οι προϋποθέσεις για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος ως προνοείται από το Άρθρο 212 του Περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 και την νομολογία επί του θέματος και η νομική βάση της Αίτησης πάσχει και/η δημιουργεί σύγχυση .
2. Το πραγματικό υπόβαθρο που στηρίζει την αίτηση και/ή το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης που συνοδεύει αυτήν είναι ελλιπές και/ή ανεπαρκές και/ή δεν δικαιολογεί την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος καθ' ότι δεν παρατίθενται οποιαδήποτε στοιχεία αφερεγγυότητας των Καθ' ων η Αίτηση.
3. Το αιτούμενο διάταγμα είναι ενάντια στο ευρύτερο δημόσιο συμφέρον, τα συναλλακτικά ήθη και την αναγκαία προστασία του κοινού και της εμπορικής ηθικής και πρακτικής
4. Τυχόν έκδοση του αιτούμενου διατάγματος δεν εξασφαλίζει τα έξοδα του Προσωρινού Εκκαθαριστή ως επιβάλλεται. Περαιτέρω δεν αναφέρεται κατά πόσον έχει καταβληθεί το σχετικό τέλος που προβλέπουν οι κανονισμοί πριν την καταχώρηση της Αίτησης .
5. Η αιτούμενη θεραπεία δεν μπορεί να προωθηθεί στο στάδιο αυτό αφού δεν είναι ενώπιον του Δικαστηρίου τα αναγκαία εκείνα στοιχεία που σύμφωνα με την πρακτική θα έπρεπε να έχει ενώπιον του για να δύναται να εξασκήσει την διακριτική του ευχέρεια για έκδοση του διατάγματος εκκαθάρισης.
6. Οι Αιτητές δεν προσήλθαν στο Δικαστήριο με καθαρά χέρια και/ή κωλύονται από το να αιτούνται την προς όφελος τους άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου και/ή να επικαλούνται την ενεργοποίηση της σύμφυτης εξουσίας του Δικαστηρίου και/ή των φυσικών αρχών της επιείκειας για την έκδοση του Αιτούμενου Διατάγματος.
7. Η ισχυριζόμενη απαίτηση των Αιτητών δεν είναι εκκαθαρισμένη και/η αμφισβητείται η ορθότητα και βασιμότητα της καθ' ότι πρόκειται περί ισχυριζόμενων τιμολογίων για ισχυριζόμενες υπηρεσίες που προσφέρθηκαν στους Καθ' ων η Αίτηση, τα όποια τιμολόγια δεν είναι υπογεγραμμένα και αμφισβητούνται. Πουθενά δεν δίνονται λεπτομέρειες των χρεώσεων και λεπτομέρειες των ισχυριζόμενων υπηρεσιών ορών εργασίας κλπ και/η κατά πόσον αυτές έγιναν κατόπιν συμφωνίας και/η επί τη βάση εύλογης αμοιβής και/η διαφορετικά. Οι Αιτητές δεν θεωρούνται «Πιστωτές» εν τη εννοία του σχετικού νόμου άρθρο 213(1) του Κεφ.113 .
8. Η ισχυριζόμενη ειδοποίηση πληρωμής με ημερομηνία 02/07/2013 δεν υπογράφεται από τους Αιτητές αλλά από κάποια Μαρία Ιωάννου Δικηγόρο - συνétaίρο στο Δικηγορικό γραφείο των κ.κ. Ανδρέας Νεοκλέους και Σία Δ.Ε.Π.Ε, φερόμενη όπως κατά τον ουσιώδη χρόνο, να έχει οδηγίες από τους Αιτητές στην αποστολή της σχετικής ειδοποίησης, πράγμα αντικανονικό και παράτυπο καθ' ότι δεν

παρουσιάστηκε οποιαδήποτε απόφαση του διοικητικού συμβουλίου των Αιτητών και/η έγγραφη εξουσιοδότηση των Αιτητών, για υπογραφή και αποστολή μιας τέτοιας ειδοποίησης από τους εν λόγω δικηγόρους και έτσι η ισχυριζόμενη ειδοποίηση ημερομηνίας 02/07/2013 πάσχει και/η δεν δύναται να αποτελέσει την βάση για ενεργοποίηση των σχετικών διατάξεων του νόμου για νομότυπη καταχώρηση της παρούσας Αίτησης Η ειδοποίηση θα έπρεπε να υπογράφεται από τους ίδιους τους Αιτητές.

9. Περαιτέρω η αναφερόμενη ειδοποίηση αναφέρεται ότι έγινε στον κόν Αποστόλου σαν διευθυντή της εταιρείας των Καθ'ων η Αίτηση, πλην όμως δεν διευκρινίζεται αν αυτή έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας και δεν δύναται να θεωρηθεί η εν λόγω επίδοση ως καλή επίδοση εν τη εννοία του άρθρου 212(a) του Κεφ.113.
10. Η εταιρεία είναι αξιόχρηη και ικανή να πληρώνει τα χρέη της, αφού στην πράξη τα οποιαδήποτε χρέη της υπερκαλύπτονται από την αξία της περιουσίας της. Διαθέτει δε ακίνητη περιουσία δυσανάλογα μεγαλύτερη του ισχυριζόμενου χρέους, η οποία έχει διατεθεί και/η διατίθεται προς πώληση για απόκτηση της αναγκαίας ρευστότητας, πλην όμως λόγω της οικονομικής κρίσης που μαστίζει την Κύπρο δεν υπάρχει επί του παρόντος, ενδιαφέρον για αγοραπωλησίες ακινήτων.
11. Η Αίτηση είναι καταπιεστική και/η συνιστά κατάχρηση διαδικασίας και/η δικαιώματος Καθ' ότι οι Αιτητές χρησιμοποιούν την παρούσα διαδικασία, καταχρηστικά, αβάσιμα και αδικαιολόγητα, με μοναδικό σκοπό να εκβιάσουν τους Καθ'ων η Αίτηση και να προκαλέσουν βλάβη στο καλό όνομα και τη φήμη τους καθώς και προβλήματα στη λειτουργία τους και/ή στην αξιοποίηση και ανάπτυξη της περιουσίας τους, επιδιώκοντας με τον τρόπο αυτό να αποκομίσουν οφέλη που δεν δικαιούνται.
12. Δεν πρέπει να δοθούν από το Δικαστήριο οδηγίες για δημοσίευση οποιασδήποτε γνωστοποίησης ή ειδοποίησης σχετικά με την παρούσα Αίτηση, πράγμα που επιδιώκει ο Αιτητής, γιατί κάτι τέτοιο θα προκαλέσει μεγάλη και ανεπανόρθωτη ζημιά στο καλό όνομα και τη φήμη της Εταιρείας και στην προσπάθεια της να αξιοποιήσει την περιουσία της με την προσέλκυση επενδυτών».
13. Η Αίτηση δεν αποκαλύπτει αγώγιμο δικαίωμα και/ή είναι επιπόλαια και ενοχλητική.
14. Υπό τις περιστάσεις δεν είναι ορθό και δίκαιο να εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα διάλυσης της εταιρείας.

Την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση υπογράφει η XXXXX Αντρέου εργοδοτούμενη της εταιρείας [REDACTED]

Στις 15.5.18 αφού είχαν ληφθεί και άλλα δικαστικά διαβήματα στην διαδικασία, η Hellenic Bank Public Company Ltd, πιστωτής ως προέκυψε της καθ'ης η αίτηση εταιρείας, καταχώρισε αίτηση αιτούμενη την έκδοση διατάγματος για παροχή άδειας από το Δικαστήριο για να παρέμβει στην διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος. Η σχετική άδεια δόθηκε στις 20.6.18 και η Hellenic Bank στις 3.7.18 κατεχώρισε την ένσταση της προβάλλοντας και αυτή με την σειρά της τους ακόλουθους λόγους:

1. Η ισχυριζόμενη απαίτηση εξόφλησης που επιδόθηκε στην Καθ'ης η Αίτηση πάσχει και/ή είναι παράτυπη και/ή αντικανονική εφόσον κατά τον ουσιώδη χρόνο απαιτείτο όπως υπογράφεται από την ίδια την Αιτήτρια και όχι τους δικηγόρους της.
2. Η επίδοση της ισχυριζόμενης απαίτησης εξόφλησης πάσχει και/ή είναι παράτυπη και/ή αντικανονική καθότι από την μαρτυρία δεν προκύπτει η επίδοση να έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ'ης η Αίτηση, όπως επιβάλλεται από τη νομοθεσία.
3. Διαζευκτικά και/ή επιπρόσθετα των ανωτέρω, η ισχυριζόμενη οφειλή της Καθ'ης η Αίτηση δεν είναι εκκαθαρισμένη απαίτηση εν τη εννοία της σχετικής νομοθεσίας και έτσι η Αιτήτρια δεν θεωρείται πιστωτής της Καθ'ης η Αίτηση.
4. Δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις έγκρισης της Αίτησης.

5. Η Αίτηση ως έχει συνταχθεί και καταχωρηθεί δεν παρέχει στο Δικαστήριο το δικαιοδοτικό υπόβαθρο για την έκδοση των αιτούμενων Διαταγμάτων.
6. Οι επιθυμίες των πιστωτών της Καθ' ης η αίτηση (στους οποίους συγκαταλέγεται η Hellenic Bank Public company Limited) πρέπει να λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο και η Hellenic Bank Public Company Limited δεν επιθυμεί την εκκαθάριση της Καθ' ης η Αίτηση.
7. Η παρούσα αίτηση γίνεται καταχρηστικά και κακόπιστα και με αλλότρια κίνητρα.
8. Ο τύπος με τον οποία υποβλήθηκε η Αίτηση είναι εσφαλμένος.
9. Δεν οφείλεται ολόκληρο το ισχυριζόμενο χρέος από την Καθ' ης η Αίτηση προς την Αιτήτρια.
10. Η Καθ' ης η Αίτηση διαθέτει ακίνητη περιουσία.

Πέραν κάποιων λόγων ένστασης του ενδιαφερόμενου μέρους που συμπίπτουν και με τους λόγους ένστασης της ίδιας της καθ' ης η αίτηση εταιρείας, η παρεμβαίνουσα στην διαδικασία εταιρεία, αναφέρει ότι η καθ' ης η αίτηση έχει οφειλές προς αυτήν που είναι πέραν των 5 εκατομμυρίων ευρώ αν και η τράπεζα κατέχει τις εξασφαλίσεις της υποθήκης Υ7188/07 για το ποσό των €939.730,79, την Υ6190/08 για το ποσό των €960.000 και ομόλογο κυμαινόμενης επιβάρυνσης ημερ. 13/6/01 επί ολόκληρης της περιουσίας της καθ' ης η αίτηση για το ποσό των €854.300,72. Υπάρχει περαιτέρω και η προσωπική εγγύηση του διευθυντή της [REDACTED] και εκχώρηση δικαιωμάτων από ασφαλιστήριο συμβόλαιο στην ALICO AIG Life. Είναι η θέση του ενδιαφερόμενου μέρους ότι δυνάμει του ομολόγου ημερ. 13/6/01 η τράπεζα έχει διορίσει παραλήπτη - διαχειριστή ο οποίος έχει λάβει υπό την κατοχή του όλα τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας και ως εκ τούτου δεν υπάρχει λόγος να διοριστεί επιπρόσθετα και εκκαθαριστής.

Να σημειωθεί ότι η διαδικασία της ακρόασης διεξήχθη με βάση τις ένορκες δηλώσεις όλων των πλευρών χωρίς να προσαχθεί προφορική μαρτυρία. Κατόπιν τούτου οι συνήγοροι για την κάθε πλευρά ξεχωριστά προχώρησαν με την κατάθεση γραπτών αγορεύσεων υποστηρίζοντας τις εκατέρωθεν θέσεις τους αναφερόμενοι και στην ολότητα σχεδόν της νομολογίας που διέπει τα εγερθέντα ζητήματα.

Έχει τεθεί προηγουμένως ότι οι αιτητές ουσιαστικά βασίζονται στο αίτημα τους στο άρθρο 211(ε) του Περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 που έχει ως ακολούθως:

211. «Εταιρεία δύναται να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο αν—

(α) .....

(β) .....

(γ) .....

(δ) .....

(ε) η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της.»

Οι πρόνοιες του άρθρου 212 τώρα του Κεφ. 113 καθορίζουν τις περιπτώσεις και πότε μια εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της.

Πριν προχωρήσω όμως στην παράθεση της εν λόγω διάταξης θα πρέπει να τεθεί ότι με τον τροποποιητικό Νόμο (Αρ. 3) Ν.63(1)/2015 επήλθε τροποποίηση στις πρόνοιες του εν λόγω άρθρου. Βασική διαφοροποίηση είναι ότι με τον τροποποιητικό νόμο καταργήθηκε η πρόνοια που υποχρέωνε όπως η γραπτή απαίτηση που παραδίδεται στην εταιρεία να είναι υπογραμμένη από τον πιστωτή.

Στην υπό κρίση όμως περίπτωση το Δικαστήριο επιλαμβάνεται αίτησης εκκαθάρισης που έχει ημερομηνία καταχώρισης τις 11/4/14 δηλαδή πριν την τροποποίηση του Κεφ. 113 και συγκεκριμένα του άρθρου 212 που αφορά και η παρούσα αίτηση. Δεδομένου τούτου εφαρμόζεται για την υπό κρίση αίτηση το άρθρο 212 ως ίσχυε πριν την τροποποίηση του με τον Τροποποιητικό (Αρ.3) [N.63\(Ι\)/2015](#). Φυσικά η πλευρά των αιτητών επικαλείται την εφαρμογή του άρθρου 372 Α του Κεφ. 113 και ότι ο τροποποιητικός νόμος έχει αναδρομική ισχύ και για αιτήσεις που καταχωρίστηκαν πριν ακόμη τεθεί σε ισχύ με μοναδική επιφύλαξη να μην επηρεάζεται το κύρος των ενεργειών ή διαδικασιών που ίσχυαν στην βάση του καθεστώτος πριν από την έναρξη ισχύος του [N.63\(Ι\)/2015](#).

Θεωρώ σκόπιμο να παραθέσω το άρθρο 372^Α του Κεφ. 113 που έχει ως ακολούθως:

372Α.-(1)

« Χωρίς επηρεασμό του κύρους των ενεργειών ή των διαδικασιών οι οποίες έγιναν με βάση το καθεστώς που ίσχυε πριν από την έναρξη της ισχύος του περί Εταιρειών (Τροποποιητικού) (Αρ. 3) Νόμου του 2015, οποιαδήποτε αίτηση για έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης εναντίον εταιρείας, στην οποία αίτηση, περιλαμβάνεται και αίτημα για διορισμό του επίσημου παραλήπτη ως προσωρινού εκκαθαριστή, η οποία έγινε πριν από την έναρξη της ισχύος του Νόμου αυτού, αλλά δεν ολοκληρώθηκε η εξέτασή της από το Δικαστήριο κατά την έναρξη της ισχύος του, θα εξεταστεί, κατά το δυνατό, σύμφωνα με τις διατάξεις του περί Εταιρειών Νόμου, ως τροποποιείται με τον περί Εταιρειών (Τροποποιητικό) (Αρ. 3) Νόμο του 2015 και αναλόγως, αν το Δικαστήριο το κρίνει απαραίτητο, δυνατό να τροποποιηθεί.

63(Ι) του 2015.

2 του 90(Ι) του 2016.

(2) Οποιοδήποτε διάταγμα εκκαθάρισης έχει εκδοθεί από το Δικαστήριο, αμέσως πριν από την έναρξη της ισχύος του περί Εταιρειών (Τροποποιητικού) (Αρ. 3) Νόμου του 2015, δύναται να τροποποιηθεί από το Δικαστήριο, μετά από αίτηση οποιουδήποτε ενδιαφερομένου προσώπου, ώστε να διορίζεται ο επίσημος παραλήπτης ως εκκαθαριστής και θα εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 228 ή 228Α, ανάλογα με την περίπτωση.

63(Ι) του 2015.

(3) Οποιαδήποτε διαδικασία ή ενέργεια ή πράξη έχει ξεκινήσει με διάταγμα εκκαθάρισης που έχει εκδοθεί βάσει του περί Εταιρειών Νόμου και των Κανονισμών που έχουν εκδοθεί δυνάμει αυτού στο πλαίσιο της διαδικασίας εκκαθάρισης, αλλά δεν ολοκληρώθηκε πριν από την έναρξη της ισχύος του περί Εταιρειών (Τροποποιητικού) (Αρ. 3) Νόμου του 2015, θα διεκπεραιώνεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος Νόμου και των Κανονισμών που εκδίδονται δυνάμει αυτού.»

Το Δικαστήριο δεν συμερίζεται την θέση των αιτητών. Είναι γεγονός ότι και με βάση εν πάση περιπτώσει το τι προβλέπει η ως άνω διάταξη, ο νομοθέτης θέλησε να προσδώσει αναδρομική ισχύ στον τροποποιητικό νόμο καλύπτοντας και αιτήσεις που καταχωρίστηκαν πριν ο νόμος αυτός τεθεί σε ισχύ. Πλην όμως περιλαμβάνεται και το στοιχείο του μη επηρεασμού του κύρους των ενεργειών ή διαδικασιών που έγιναν με βάση το νομοθετικό πλαίσιο που ίσχυε πριν να τεθεί σε ισχύ ο Ν.63(1)/2015. Αυτό που θεωρώ ότι η επιφύλαξη της διάταξης καλύπτεται είναι ότι τυχόν ενέργειες ή διαδικασίες έγιναν για προώθηση αίτησης εκκαθάρισης έστω και αν είναι περιπτώσεις άκυρες ή ελαττωματικές δεν είναι δυνατόν το άρθρο 372 Α να μπορεί να τις θεραπεύσει. Αυτό θεωρώ ότι προκύπτει και ενισχύεται και από το λεκτικό του ίδιου του άρθρου που κάνει λόγο για εξέταση της αίτησης «.. κατά το δυνατό ..» σύμφωνα με τις διατάξεις του τροποποιητικού νόμου. Αν ο νομοθέτης επιθυμούσε ο τροποποιητικός νόμος να καλύπτει στο σύνολο τους και όλα τα επιμέρους ζητήματα που τυχόν εγείρονται σε αιτήσεις εκκαθάρισης που καταχωρίστηκαν πριν να τεθεί σε ισχύ θα το έπραττε προσδίδοντας ξεκάθαρη αναδρομική ισχύ για όλες τις περιπτώσεις.

Επανερχόμενος στην ουσία της αίτησης το άρθρο 212 ως ίσχυε πριν να τεθεί σε ισχύ ο τροποποιητικός (Αρ.3) Ν.63(1)/2015 έχει ως εξής:

212.

« Εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της —

(α) αν πιστωτής, με εκχώρηση ή διαφορετικά, που του χρωστεί η εταιρεία ποσό που υπερβαίνει τις πεντακόσιες λίρες, επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, απαίτηση υπογραμμένη από αυτόν η οποία απαιτεί από την εταιρεία να καταβάλει το ποσό που οφείλεται με τον τρόπο αυτό, και η εταιρεία για τις επόμενες τρεις εβδομάδες αμέλησε να καταβάλει το ποσό ή να εξασφαλίσει ή να το διευθετήσει προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή· ή

(β) αν εκτέλεση ή άλλη διαδικασία που λήφθηκε με δικαστική απόφαση, εντολή ή διάταγμα οποιουδήποτε Δικαστηρίου προς όφελος πιστωτή της εταιρείας, επιστρέφεται ολικά ή μερικά ανικανοποίητη· ή

(γ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της και, για απόφαση κατά πόσο εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη ης, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τις ενδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της εταιρείας».

Ο νόμος, ως προνοείται στο άρθρο 212 του Κεφ. 113, απαιτεί όπως η γραπτή απαίτηση πιστωτή που επιδίδεται με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας να είναι υπογεγραμμένη από αυτόν, δηλαδή τον πιστωτή.

Στην υπό κρίση αίτηση αναφέρεται ότι η γραπτή απαίτηση έχει ημερ.2/7/13 και επισυνάπτεται ως παράρτημα 7. Εξετάζοντας το παράρτημα 7, που κατά την θέση των αιτητών, είναι η γραπτή απαίτηση όπως προβλέπεται από το πιο πάνω άρθρο, προκύπτει ότι αυτή είναι υπογεγραμμένη από τον δικηγόρο / συνétaίρο στη δικηγορική εταιρεία ANDREAS NEOCLEOUS AND CO. LLC, η οποία ουδεμία σχέση έχει, αλλά δεν έχει τεθεί και κάτι τέτοιο, με τον πιστωτή που προωθεί την υπό κρίση αίτηση που είναι η εταιρεία DELOITTE LIMITED. Το γεγονός ότι στην επιστολή αναφέρεται ότι έχουν λάβει οδηγίες από την εταιρεία DELOITTE δεν συνεπάγεται και την εξουσία της υπογραφής της γραπτής απαίτησης όπως προϋποθέτει το άρθρο 212 του Νόμου που θα πρέπει να είναι από τον πιστωτή. Ο πιστωτής στην παρούσα περίπτωση είναι η εταιρεία DELOITTE LIMITED και το παράρτημα 7, που είναι σύμφωνα πάντα κατά τους αιτητές η γραπτή απαίτηση, θα έπρεπε να φέρει την υπογραφή τους και όχι δικηγόρου του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί τον πιστωτή.

Σχετική περί του πιο πάνω είναι και η υπόθεση **Γεώργιος Νικολάου v. Total Properties Ltd κ.α., (2011) 1B AAD 1358** όπου τέθηκαν τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με την πάγια και τόσο παλιά όσο και η ιστορία του κοινοδικαίου, γενική αρχή του κοινοδικαίου, ένα πρόσωπο θεωρείται ότι υπέγραψε δεόντως ένα έγγραφο αν το υπέγραψε το ίδιο προσωπικά, ή αν το έγγραφο υπεγράφη εκ μέρους και για λογαριασμό του, από δεόντως εξουσιοδοτημένο αντιπρόσωπο του, οπότε και η υπογραφή του αντιπροσώπου του θεωρείται ως δική του υπογραφή. (**R. v. Kent JJ. [1873] L.R. 8 Q.B. 305, R. v. Cowper [1890] 24 Q.B.D. 533, France v. Dutton [1891] 2 Q.B.D. 208, Goodman v. J. Eban Ltd. [1954] 1 All E.R. 763, London County Council v. Vitamins Ltd. [1955] 2 All E.R. 229 και In Re Horne (a bankrupt) [2000] 4 All E.R. 550**). Από την άλλη όμως, αν κανόνας δικαίου ή νομοθέτημα απαιτούν την υπογραφή του εγγράφου προσωπικά, τότε η εξουσία υπογραφής του εν λόγω εγγράφου από το πρόσωπο του οποίου η υπογραφή απαιτείται, δεν μπορεί να εκχωρηθεί σε τρίτο. (Βλ. **Re Prince Blucher, Ex. P. Debtor [1931] 2 Ch. 70** και **Hyde v. Johnson 1(2) Digest (2nd Reissue)**).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, με δεδομένο ότι η προτιθέμενη για επίδοση ειδοποίηση απαίτησης ήταν υπογραμμένη όχι από τον εξ αποφάσεως πιστωτή προσωπικά, αλλά από το δικηγόρο του, το ζητούμενο είναι κατά πόσο οι λέξεις «υπογραμμένη από αυτόν» ή κατά το αγγλικό κείμενο «under his hand», στο

άρθρο 212(α) του Κεφ. 113, απαιτούν προσωπική υπογραφή και συγκεκριμένα απαιτούν όπως η προνοούμενη από το συγκεκριμένο άρθρο ειδοποίηση απαίτησης φέρει την προσωπική υπογραφή του πιστωτή και όχι οποιουδήποτε αντιπροσώπου του.

Συνιστά πάγια νομολογιακή αρχή ότι εκεί όπου το λεκτικό του Νόμου είναι σαφές, τότε για σκοπούς διακρίβωσης του πραγματικού σκοπού του νομοθέτη, το μόνο αυθεντικό οδηγό αποτελεί το κείμενο του νόμου. Στις λέξεις θα πρέπει να αποδίδεται η φυσική και συνήθης έννοια τους και τα δικαστήρια οφείλουν να καταστήσουν το νόμο αποτελεσματικό, οποιεσδήποτε και αν είναι οι συνέπειες. Όπως πολύ εύστοχα λέχθηκε στην υπόθεση **Ghalanos Distributors Ltd. v. Δημοκρατίας (2002) 3 A.A.D. 528**, στη σελ. 533, «Το Δικαστήριο δεν κρίνει την πολιτική του Νόμου ούτε επιχειρεί με ερμηνευτικά μέσα να δώσει σοφότερη ή δικαιότερη λύση ή ακόμα πιο επιθυμητή από αυτήν που προβλέπει η διάταξη». (Βλ. επίσης, **Κ.Ο.Τ. v. Παπαδόπουλου (1990) 2 A.A.D. 86**, **Μακεδόνας v. Δημοκρατίας (1998) 3 A.A.D. 162**, **Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις Πλάζα Λτδ. κ.ά. v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Γερμασόγειας (1998) 3 A.A.D. 348**).

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, το λεκτικό του άρθρου 212(α) προνοεί για ειδοποίηση απαίτησης «υπογραμμένη από αυτόν», δηλαδή τον πιστωτή, ή κατά το αγγλικό κείμενο «a demand under his (the creditor's) hand». Στην υπόθεση **Wilson v. Wallani 5(1) Digest 7645 (2nd Reissue)**, η γραπτή αποποίηση που είχε υπογραφεί, αντί από τον trustee προσωπικά, από τους δικηγόρους του, κρίθηκε άκυρη για σκοπούς του άρθρου 23 του Bankruptcy, Act 1869, το οποίο να σημειωθεί έχει έκτοτε ακυρωθεί και το οποίο προνοούσε για έγγραφη αποποίηση «under the trustee's hand». Στην υπόθεση **Re Prince Blucher, Ex. P. Debtor [1931] 2 Ch. 70**, η γραπτή πρόταση του χρεώστη στους πιστωτές του για σχέδιο σύνθεσης ικανοποίησης των οφειλών του, δυνάμει των προνοιών του άρθρου 16(1) του Bankruptcy, Act 1914, κρίθηκε άκυρη γιατί δεν ήταν υπογραμμένη από τον ίδιο, αλλά από τους δικηγόρους του. Κι αυτό γιατί, όπως λέχθηκε, οι λέξεις «signed by him» που προνοούντο από το σχετικό άρθρο ήταν σαφείς και ρητές και έτσι δεν παρείχετο περιθώριο, έστω και αν ο χρεώστης λόγω σοβαρών προβλημάτων υγείας δεν ήταν σε θέση να συζητήσει και γενικά να αντιληφθεί θέματα που αφορούσαν τις επιχειρήσεις του, τροποποίησης ή αλλοίωσης του λεκτικού του άρθρου ή πρόσδοσης σ' αυτό ερμηνείας η οποία θα τροποποιούσε ή θα διαφοροποιούσε τις πραγματικά σαφείς πρόνοιες του.

Στην παρούσα περίπτωση θεωρούμε ότι η σαφήνεια στη διατύπωση των επίμαχων λέξεων του Άρθρου 212(α), δεν επιτρέπει επέκταση του πεδίου εφαρμογής τους έτσι ώστε να καλύπτουν και τις υπογραφές αντιπροσώπων του πιστωτή ή άλλων προσώπων που υπογράφουν εκ μέρους και για λογαριασμό του τελευταίου. Εκεί όπου ο νομοθέτης επιθυμούσε κάτι τέτοιο, μερίμνησε ανάλογα. Ενδεικτικό παράδειγμα συνιστούν οι πρόνοιες του Άρθρου 91(1) του περί Συναλλαγματικών Νόμου, Κεφ. 262, οι οποίες προνοούν ρητά ότι, «Όταν, δυνάμει του Νόμου αυτού, απαιτείται όπως υπογραφεί οποιοδήποτε έγγραφο ή γραπτό κείμενο από οποιοδήποτε πρόσωπο, δεν είναι αναγκαίο όπως αυτό υπογράψει τούτο ιδιοχείρως, αλλά είναι αρκετό αν η υπογραφή του τεθεί επ' αυτού από κάποιο άλλο πρόσωπο με ή δυνάμει εξουσιοδότησής του». Στην παρούσα περίπτωση είναι καθαρό ότι τέτοια άδεια ή εξουσιοδότηση δεν δόθηκε από τις πρόνοιες του Άρθρου 212(α), ούτε και είναι δυνατό να εισαχθούν στο λεκτικό του συγκεκριμένου άρθρου.

Έχουμε την άποψη ότι οι επίμαχες λέξεις δεν μπορούν να σημαίνουν οτιδήποτε άλλο από ειδοποίηση απαίτησης η οποία έχει υπογραφεί προσωπικά από αυτόν τον ίδιο τον πιστωτή. Η πρόθεση του νομοθέτη έχει εκφραστεί με το συγκεκριμένο τρόπο, εφόσον δε στην υπό κρίση περίπτωση ο πιστωτής για κάποιο λόγο δεν υπέγραψε ο ίδιος την προτιθέμενη για σκοπούς επίδοσης ειδοποίηση απαίτησης, δεν μπορεί, έστω και αν το αίτημα του για υποκατάστατο επίδοση εγκρινόταν, να αποκομίσει όφελος από τις συγκεκριμένες πρόνοιες. Για σκοπούς εξακρίβωσης κατά πόσο ένα έγγραφο είναι «under the hand» του χορηγούντα, η υπογραφή είναι περισσότερο από μια απλή τυπικότητα ή επισημότητα. Ιδιαίτερη σπουδαιότητα μιας τέτοιας υπογραφής έχει προ πολλού γίνει αποδεκτή μέσω της κοινής χρήσης και πρακτικής, ως η αναγνωρισμένη και αδιαμφισβήτητη ένδειξη της ηθελημένης έγκρισης του εγγράφου,

ιδιαίτερα στην παρούσα περίπτωση όπου η διαδικασία διάλυσης συνιστά το σοβαρότερο ουσιαστικά μέτρο που μπορεί να ληφθεί εναντίον νομικού προσώπου, αφού επηρεάζει αυτή την ίδια την ύπαρξη και την οντότητα του με σοβαρές συνέπειες σε μετόχους και πιστωτές του.»

Δεδομένων των πιο πάνω κρίνω ότι ως προς αυτό το στοιχείο δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτεί ο Νόμος κάτι που προδιαγράφει και την κατάληξη της αίτησης.

Για λόγους πληρότητας όμως θα προχωρήσω σε ολοκληρωμένη εξέταση της αίτησης.

Η αίτηση πάσχει και ως προς την επίδοση της γραπτής απαίτησης που σύμφωνα και πάλι με το άρθρο 212 απαιτείται η επίδοση της γραπτής απαίτησης με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Οι αιτητές στην παράγραφο 11 της αίτησης τους αναφέρουν ότι η γραπτή απαίτηση επιδόθηκε στις 3/10/13 με παράδοση της στον διευθυντή της καθ' ης η αίτηση εταιρείας, XXXXX Αποστόλου. Σχετική είναι και η ένορκη δήλωση του ιδιώτη επιδότη, που προέβηκε στην εν λόγω επίδοση, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται ως παράρτημα 8. Από το αντίγραφο της ένορκης δήλωσης του ιδιώτη επιδότη προκύπτει ότι η γραπτή απαίτηση παραδόθηκε στον XXXXX Αποστόλου στο χώρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, χώρος που προφανώς είναι εντελώς διαφορετικός από το εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας που εδώ βρίσκεται στην οδό Γεωργίου Α' 127 [REDACTED] Beachfront Γερμασόγεια 4048, Λεμεσός. Το άρθρο 212 του Κεφ. 113 είναι ξεκάθαρο και σ' αυτό το ζήτημα. Προϋποθέτει την επίδοση της γραπτής απαίτησης με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας.

Η πλευρά των αιτητών αναφέρει ότι τυγχάνει εφαρμογής η [Δ.5](#) θ.7 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. Αυτά που τέθηκαν στην υπόθεση **C.PHASARIAS (AUTOMOTIVE CENTRE) LTD v. Εταιρεία ΣΚΥΡΟΠΟΙΑΣ «ΛΕΩΝΙΚ» Λτδ**, ([2009](#)) [1AB AAD 1457](#) απαντούν και στα δυο πιο πάνω ζητήματα.

«Οι εφεσείοντες επιτίθενται εναντίον της πιο πάνω διαπίστωσης του πρωτόδικου δικαστηρίου. Υποστηρίζουν ότι η επίδοση ειδοποίησης απαίτησης είναι ένα δικαστικό έγγραφο το οποίο εστάλη για επίδοση στους εφεσίβλητους που είναι νομικό πρόσωπο με διευθυντή τον κ. Κυριακίδη. Υποστηρίζουν ότι η [Δ.5](#), θ.7 των θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας προνοεί ότι αν δεν υπάρχει οποιαδήποτε νομοθετική πρόνοια, η οποία να ρυθμίζει την επίδοση δικαστικής κλήσης σε νομικό πρόσωπο, η επίδοση επίσημου αντιγράφου του κλητηρίου εντάλματος ή άλλης δικαστικής κλήσης στον πρόεδρο ή άλλο ανώτερο αξιωματούχο ή στον ταμία ή το γραμματέα του νομικού προσώπου, τέτοιου αντιγράφου στα γραφεία του νομικού προσώπου, θα θεωρείται καλή επίδοση.

Δεν θα συμφωνήσουμε με την πιο πάνω επιχειρηματολογία. Σαφώς η [Δ.5](#) ισχύει όπως ρητά αναφέρει, αν δεν υπάρχει οποιαδήποτε νομοθετική πρόνοια ρυθμίζουσα την επίδοση δικαστικής κλήσης κλπ. σε νομικό πρόσωπο. Στην παρούσα περίπτωση υπάρχει σαφής νομοθετική πρόνοια και αυτή είναι το άρθρο 212 (α) το οποίο προνοεί ρητά ότι η απαίτηση θα πρέπει να επιδοθεί στην εταιρεία με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Έτσι, ορθά το πρωτόδικο δικαστήριο δέχτηκε ότι η επίδοση στο διευθυντή της εταιρείας, χωρίς να αναφέρεται ότι αυτή έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως η δέουσα και η προβλεπόμενη από το άρθρο 212 (α).

Ως προς δε το παράπονο των εφεσείοντων ότι το θέμα δεν έχει εγερθεί από τους εφεσίβλητους στην ένστασή τους, συμφωνούμε με τη θέση του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι η διαπίστωση κατά πόσο τηρήθηκαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 212, μεταξύ των οποίων και η επίδοση της απαίτησης στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, τηρήθηκαν ή όχι, ήταν καθήκον του δικαστηρίου, έστω κι αν το σημείο δεν ηγέρθη στην ένσταση.

Περαιτέρω, δεν συμφωνούμε με τους εφεσείοντες ότι η επίδοση με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας της απαίτησης δεν είναι ο μοναδικός τρόπος επίδοσης, αλλά ένας από τους τρόπους που αναφέρονται στη [Δ.5](#), θ.7. Όπως είπαμε και πιο πάνω, το άρθρο 212 (α) σαφώς αναφέρει ως μόνο τρόπο δημιουργίας των προϋποθέσεων για καταχώρηση αίτησης διάλυσης μιας εταιρείας, την επίδοση της απαίτησης στο εγγεγραμμένο της γραφείο.»

Να συμπληρωθεί μόνο εδώ ότι στην αγόρευση της η πλευρά των αιτητών αναφέρει ότι η απαίτηση επιδόθηκε στο διευθυντή καθότι το εγγεγραμμένο γραφείο ήταν εγκαταλελειμμένο. Στην ένορκη δήλωση

όμως που συνοδεύει την αίτηση ουδεμία αναφορά γίνεται για εγκαταλελειμμένο γραφείο ως τον λόγο για την επίδοση της απαίτησης στο διευθυντή. Ακόμα και στην αίτηση για υποκατάσταση επίδοσης που έγινε στις 24/6/14 και βρίσκεται εντός του φακέλου της υπόθεσης και το αίτημα ήταν για θυροκόλληση της αίτησης στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, δεν γίνεται λόγος ότι το γραφείο είχε εγκαταλειφθεί, αλλά ότι παρά τις προσπάθειες του επιδότη, ουδείς άνοιγε την πόρτα.

Η καθ' ης η αίτηση προβάλλει την ένσταση ότι η ισχυριζόμενη απαίτηση των αιτητών δεν είναι εκκαθαρισμένη αφού βασίζεται σε ισχυριζόμενα τιμολόγια που από την μια δεν είναι υπογραμμένα και αμφισβητούνται και από την άλλη δεν δόθηκαν λεπτομέρειες των χρεώσεων και των ισχυριζόμενων υπηρεσιών. Είναι επίσης η θέση της ότι οι αιτητές δεν θεωρούνται πιστωτές εν τη εννοία του άρθρου 213(1) του Κεφ. 113.

Θα ξεκινήσω από το τελευταίο θέμα και αν οι αιτητές μπορούν να θεωρηθούν ως πιστωτές.

Το άρθρο 213(1) πριν αυτό τροποποιηθεί από τον τροποποιητικό (Αρ.3) Ν.65(1)/2015 προέβλεπε ότι για εκκαθάριση εταιρείας η αίτηση που υποβάλλεται είτε από οποιονδήποτε πιστωτή ή πιστωτές περιλαμβανομένου οποιουδήποτε ενδεχομένως ή μελλοντικών πιστωτών. Με βάση τα πιο πάνω πιστωτής μπορεί να θεωρηθεί οποιοδήποτε πρόσωπο νομικό ή φυσικό στο οποίο μια εταιρεία οφείλει ποσό χρημάτων, χωρίς απαραίτητα να προϋποτίθεται και ύπαρξη Δικαστικής απόφασης που να έχει εκδοθεί για το ποσό αυτό, αφού ο νόμος προβλέπει ακόμα και για μελλοντικούς ή ενδεχόμενους πιστωτές. Συνεπώς αν η εταιρεία χρωστεί ποσό που υπερβαίνει τις Λ.Κ.500 τότε το πρόσωπο προς το οποίο οφείλεται το ποσό αυτό θεωρείται πιστωτής (βλ. Σπανού v. G.I.P. Constructions Ltd (1999) 1 AAD 315).

Η απαίτηση όμως θα πρέπει να είναι εκκαθαρισμένη. Αν δηλαδή η απαίτηση αμφισβητείται τότε το Δικαστήριο δεν θα πρέπει να διατάξει την εκκαθάριση της εταιρείας. Σε διαφορετική περίπτωση πέραν της αδικίας που θα δημιουργηθεί αφού θα εκδοθεί διάταγμα εκκαθάρισης εταιρείας επί αμφισβητούμενου ποσού θα δημιουργηθούν και τεράστια προβλήματα για την ίδια την εταιρεία. Η καθ' ης η αίτηση εταιρεία στην ένσταση της προβάλλει ότι ουδέποτε συμφωνήθηκε μεταξύ της [REDACTED] και [REDACTED] έτσι ώστε οι τελευταίοι έναντι εύλογης αμοιβής να παρέχουν ελεγκτικές υπηρεσίες και ότι ουδέποτε υπόγραψαν τα ισχυριζόμενα τιμολόγια. Διαφαίνεται τέλος ότι οφείλεται το ποσό των €89.984,87 και καλεί τους αιτητές σε αυστηρή απόδειξη των ισχυρισμών της. Ίδια θέση προβάλλεται και από το ενδιαφερόμενο μέρος όπως αυτή εξηγείται στην δική του ένσταση που έχει καταχωρίσει.

Στην υπόθεση Σπανού (ανωτέρω) το Ανώτατο Δικαστήριο αναφέρει στην απόφαση του ότι «ο όρος πιστωτής βάσει του ίδιου άρθρου του αγγλικού νόμου δεν περιλαμβάνει:

"a person whose debt is substantially disputed even if the company is in fact insolvent" - πρόσωπο του οποίου η οφειλή τελεί υπό ουσιαστική αμφισβήτηση ακόμα και αν η εταιρεία είναι στην πραγματικότητα αφερέγγυα».

Στην υπό εξέταση περίπτωση είναι δεδομένο ότι για το ισχυριζόμενο ποσό που οι αιτητές απαιτούν δεν έχει εκδοθεί δικαστική απόφαση κάτι που ενδεχομένως να ενίσχυε την θέση τους για ύπαρξη εκκαθαρισμένης απαίτησης. Ακόμα όμως και έτσι και με βάση όλα τα δεδομένα που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου κρίνω ότι η απαίτηση είναι εκκαθαρισμένη και η εταιρεία [REDACTED] πιστωτής. Καταρχάς θα πρέπει να λεχθεί ότι όντως τα τιμολόγια τα οποία η πλευρά των αιτητών επικαλείται δεν είναι υπογεγραμμένα από την Καθ' ης η αίτηση εταιρεία. Αυτό όμως από μόνο του δεν μπορεί να αποτελέσει βάσιμο και ουσιαστικό λόγο αμφισβήτησης της οφειλής ως απαίτηση και με βάση την νομολογία. Η πλευρά των αιτητών καταχώρισε στις 26/4/18 μ ένορκη δήλωση του XXXXX Κυριακίδη ενός εκ των

συνεταίρων της ██████████ όπου πέραν των αναφορών του σε σχέση με την συνεργασία της αιτήτριας με την καθ' ης η αίτηση επισυνάπτεται και όλα τα στοιχεία που αφορούν και υποστηρίζουν την προς την ██████████ οφειλή της ██████████ Πρόκειται συγκεκριμένα για εκθέσεις ελεγκτών, λογαριασμούς αποτελεσμάτων της εταιρείας, ισολογισμοί, καταστάσεις αλλαγών στα ίδια κεφάλαια, καταστάσεις τελικής ροής στην εταιρεία. Όλα αυτά τα στοιχεία καταρρίπτουν τόσο την θέση της καθ' ης η αίτηση όπως καταγράφονται στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση για την ύπαρξη ή όχι συμφωνίας για λήψη ελεγκτικών υπηρεσιών όσο και για την μη ύπαρξη της οφειλής των €89.984,87. Η κατοχή όλων των οικονομικών στοιχείων της εταιρείας ██████████ από την ██████████ μαζί με αντίγραφα των φορολογικών δηλώσεων όπως όλα τα έγγραφα επισυνάπτονται στην συμπληρωματική ένορκη δήλωση του Νίκου Κυριακίδη ημερ. 26/4/18 δεν μπορούν παρά να αποδοθούν οποιαδήποτε αμφισβήτηση της καθ' ης η αίτηση που είναι εν πάση περιπτώσει γενική και αόριστη χωρίς οποιοδήποτε συγκεκριμένο υπόβαθρο. Το ίδιο ισχύει και για την άρνηση της για την ύπαρξη της οφειλής των €89.984,87. Η απλή άρνηση χωρίς την παράθεση συγκεκριμένων στοιχείων και με την ύπαρξη των όσων περιγράφονται και επισυνάπτονται στην συμπληρωματική ένορκη δήλωση του Νίκου Κυριακίδη αφήνει την θέση αυτή της καθ' ης η αίτηση μετέωρη.

Ατεκμηρίωτη παραμένει και η θέση της καθ' ης η αίτηση περί κοινοποίησης με διάφορους τρόπους μάλιστα της απόφασης της προς τους αιτητές για τερματισμό των υπηρεσιών τους. Πέραν τούτου, προκύπτει από τα λεχθέντα της ένορκης δήλωσης ότι όντως υπήρχε συμβατική σχέση μεταξύ αιτητών και καθ' ης η αίτηση για παροχή υπηρεσιών.

Το ενδιαφερόμενο μέρος εγείρει και θέμα κατάχρησης της διαδικασίας αφού κατά την θέση του οι αιτητές καταχώρισαν την αίτηση κακόπιστα επιδιώκοντας αλλότριους σκοπούς και συγκεκριμένα για να πιέσουν την καθ' ης η αίτηση να εξοφλήσει το οφειλόμενο ποσό σε βάρος των υπολοίπων πιστωτών. Η κακοπιστία τους σύμφωνα πάντα με την θέση του ενδιαφερόμενου μέρους προκύπτει και από την μη εξασφάλιση δικαστικής απόφασης εναντίον της ██████████. Θέμα κατάχρησης της διαδικασίας εγείρει και η καθ' ης η αίτηση με τον ίδιο σκοπό αλλά σε διαφορετική βάση.

Στην υπόθεση Μιχάλης Χαραλαμπίδης v Νικολάου Κωμοδρόμου (2002) 2 AAD 522, τέθηκαν τα ακόλουθα σε σχέση με το ζήτημα της κατάχρησης διαδικασίας:

«Στη βασική υπόθεση Διευθυντής Φυλακών v. Περέλλα Τζεννάρο (1995) 1 A.A.Δ. 217, ο Πικός Π., διέγραψε τα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα και το σκοπό που τη διαπνέει, υπογραμμίζοντας ότι:

«Η δικαιοδοσία για την παρεμπόδιση, περιστολή, απόρριψη ή αναστολή διαδικασίας που συνιστά κατάχρηση των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου, εκπηγάει από την ίδια τη φύση της δικαστικής λειτουργίας που έχει ως λόγο το δίκαιο και μέσο τους μηχανισμούς που προάγουν την κατίσχυσή του. Γι' αυτό, η δικαιοδοσία για τη χρήση πρόσφορων μέσων για την παρεμπόδιση κατάχρησης των δικαιοδοσιών είναι σύμφυτη, ενυπάρχει σε κάθε Δικαστήριο, απόρροια της κυριαρχίας των Δικαστηρίων στους μηχανισμούς για την απονομή της δικαιοσύνης. Τα μέσα για την αποτροπή της κατάχρησης της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, δε συναρτούνται με οποιοδήποτε συγκεκριμένο διάταγμα ή διατάγματα, μπορεί να προσλάβουν οποιαδήποτε μορφή που επιβάλλει η ανάγκη στη συγκεκριμένη περίπτωση για την περιφρούρηση του σκοπού για τον οποίο παρέχονται οι δικαιοδοσίες του Δικαστηρίου.»

Προλογίζουμε τη συνέχεια με ό,τι ανέφερε ο Λόρδος Denning στην Goldsmith v. Sperrings Ltd [1977] 1 W.L.R. 478, μιλώντας για τη δικαστική διαδικασία στη σελίδα 489:

«It is abused when it is diverted from its true cause so as to serve extortion or oppression; or to exert pressure so as to achieve an improper end.»

Για να κριθεί όμως ότι υπάρχει κατάχρηση διαδικασίας θα πρέπει να τεθούν ενώπιον του Δικαστηρίου όλα εκείνα τα στοιχεία που να υποστηρίζονται και από τα ανάλογα τεκμήρια που να μπορούν να οδηγήσουν το

Δικαστήριο στην κατάληξη ότι όντως οι αιτητές καταχώρισαν την παρούσα αίτηση επιδιώκοντας αλλότριους σκοπούς. Κάτι τέτοιο κρίνω ότι στην παρούσα αίτηση η καθ' ης η αίτηση και το ενδιαφερόμενο μέρος δεν το έχουν επιτύχει. Απλή αναφορά για καταχώριση της αίτησης ως μέτρο πίεσης για να εξασφαλίσουν το λαβείν τους ή και για να πληξουν το καλό όνομα της καθ' ης η αίτηση δεν επαρκούν.

Ένα τελευταίο θέμα που χρήζει εξέτασης είναι ο διορισμός παραλήπτη - διαχειριστή επί ολόκληρης της περιουσίας της εταιρείας δυνάμει ομολόγου κυμαινόμενης επιβάρυνσης. Η θέση του ενδιαφερόμενου μέρους είναι όπως επιγραμματικά αναφέρεται στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση του αλλά και σε συντομία αναλύεται στην αγόρευση του είναι ότι αφού ο διαχειριστής - παραλήπτης έχει λάβει την κατοχή της περιουσίας της καθ' ης η αίτηση δεν υπάρχει ουσιαστικός λόγος να διοριστεί επιπρόθετα και εκκαθαριστής της εν λόγω εταιρείας. Να λεχθεί εξαρχής ότι αναφορικά με τον διοριστό διαχειριστή - παραλήπτη σε σχέση με αίτηση για εκκαθάριση εταιρείας γίνεται λόγος και στην ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου ημερ. 20/6/18 όπου το ενδιαφερόμενο μέρος είχε καταχωρίσει σχετική αίτηση για παρέμβαση στην διαδικασία. Εξετάζοντας τώρα τον λόγο ένστασης ως έχει διατυπωθεί, ο διορισμός διαχειριστή - παραλήπτη δεν επηρεάζει την έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της εταιρείας την στιγμή που το ενδιαφερόμενο μέρος είναι κάτοχος ομολόγου για το οποίο έχει διοριστεί παραλήπτης που με την σειρά του θα προχωρήσει στις διαδικασίες για εξασφάλιση των απαιτήσεων του ενδιαφερόμενου μέρους. Σχετικό είναι το απόσπασμα από το σύγγραμμα **The Law Relating to Receivers, Managers and Administrators** του Hubert Picarda, 4^η έκδοση, σελ. 266 το οποίο αναφέρει και στην αγόρευση της η πλευρά των αιτητών και που έχει ως εξής:

«Just as the event of liquidation does not prevent the appointment of a receiver, the appointment of a receiver does not prevent a liquidation.

A winding-up order may not now be refused simply on the ground that the assets of the company have been mortgaged to an amount equal to or in excess of their value, or that the company has no assets. The court therefore may make a winding-up order even though there is a receiver in possession and it is plain that the creditors can derive no benefit from the order»

Πόσο μάλλον στην υπό κρίση περίπτωση που το ισχυριζόμενο χρέος προς το ενδιαφερόμενο μέρος είναι εξασφαλισμένο με υποθήκες, προσωπική εγγύηση του διευθυντή της εταιρείας και με εκχώρηση των δικαιωμάτων του τελευταίου όπως αυτά απορρέουν από ασφαλιστήριο συμβόλαιο.

Το Δικαστήριο έχει αναφέρει όμως προηγουμένως τους λόγους για τους οποίους η αίτηση δεν μπορεί να επιτύχει. Δεδομένων τούτων η αίτηση απορρίπτεται. Τα έξοδα ως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο επιδικάζονται υπέρ της καθ' ης η αίτηση εταιρείας ως επίσης και του ενδιαφερόμενου μέρους και εναντίον της αιτήτριας.

(Υπ.) .....

Λ. Μουγής, Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

./Κ.Κ.

Αναφορά: Τελική/Αίτηση Εκκαθάριση Εταιρείας

Subject: Final/Aitisi Ekkatharisis Etairias

---

cyllaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον [Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο](#)